

Stížnost vznesená k nss čelí jak proti původnímu výměru žal. úřadu, tak proti výměru o jeho opravě.

Pokud stížnost směřuje do rozhodnutí z 9. října 1930, musel se nss zabývat především otázkou její včasnosti. Podle správních spisů bylo nař. rozhodnutí doručeno st-li intimátem okr. úřadu z 10. října 1930 dne 29. listopadu 1930, stížnost podána na poštu dne 31. ledna 1931, to jest 63. den, tedy po uplynutí šedesátidenní lhůty stanovené v § 14 zák. o ss. Jest proto stížnost, pokud směřuje proti tomuto rozhodnutí, opožděna a bylo ji vzhledem k ustanovení § 21 téhož zák. odmítnouti.

Na tom nemění nic ani okolnost, že v zamítavé části nař. rozhodnutí bylo nesprávně uvedeno křestní jméno st-lova syna Augustina jménem »Karel« a že st-l žádal proto podáním z 9. prosince 1930 o jeho opravu, jež pak nařízena výměrem zem. úřadu v Praze z 18. prosince 1930, který byl st-li intimován výměrem okr. úřadu z 25. ledna 1931, doručeným dne 30. ledna 1931. Vždyť se v daném případě jednalo o opravu zřejmé nesprávnosti sběhlé při sepsání nař. rozhodnutí, která nemohla zavdati pochybnost o pravém obsahu jeho, když st-l sám v žádosti o opravu uvedl, že žádného syna Karla nemá, že podal odvolání jen v příčině syna Augustina, jehož se platební rozkazy týkaly a když nař. rozhodnutí hned v úvodu svém výslovně praví, že byla okresním úřadem vyměřena taxa rodičská za syna Augustina platebními rozkazy č. 238, 237 a 236 za léta 1918 až 1920, načež v druhém odstavci vyhovuje odvolání, pokud směřuje proti platebním rozkazům č. 238 a 236, ježto syn Augustin konal činnou službu vojenskou v roce 1918 a byl v roce 1920 převeden do zálohy, kdežto v odstavci třetím odvolání proti platebnímu rozkazu č. 237 nevyhovuje, ježto syn »Karel« byl až do roku 1920 domobrancem. Byl tedy předmět nař. rozhodnutí přes tuto nesprávnost ve jméně zcela určitě označen ještě číslem platebního rozkazu a ročníkem, jehož se taxa rodičská týkala.

Takovouto nesprávnost může podle § 73 vl. nař. č. 8/28 úřad sám z moci úřadu i bez žádosti strany kdykoli opravit. Že by však v případě žádosti strany o opravu byla lhůta k podání opravného prostředku proti rozhodnutí, takovou zřejmou nesprávnost obsahujícímu, resp. lhůta k podání stížnosti na nss prodloužena, resp. že by počala běžeti teprve ode dne doručení opravného výměru, jak za to má stížnost, o tom nemá právní řád žádného ustanovení.

Pokud stížnost směřuje proti výměru z 18. prosince 1930, jímž byla zmíněná oprava nařízena, přehlíží stížnost, že nejudikuje o st-lovu nároku v příčině taxy rodičské za rok 1919, poněvadž rozhodnutí o něm obsaženo jest výhradně ve výměru z 9. října 1930, nýbrž že obsahuje pouze rektifikaci zjištěné nesprávnosti ve jméně a není žádným rozhodnutím neb opatřením ve smyslu § 2 zák. o ss, které by se dotýkalo subj. práv st-lových, k jichž ochraně jest nss výhradně povolán. Jest proto stížnost i v tomto směru nepřipustnou, pročež bylo ji odmítnouti.

Č. 10.550.

Vodní právo. — Řízení správní: * Zjištěním projektu ve smyslu 4. odstavce § 13 vodocestního zákona č. 66/1901 ř. z. rozumí

se i výrok o tom, kterých cizích objektů a práv a jakými technickými úpravami má se vodocestný projekt dotknouti. Je tedy i k takovému výroku kompetentní min. prací v dohodě se zúčastněnými ministerstvy.

(Nález ze dne 17. května 1933 č. 8689.)

V ě c: František J. a Karel a Josefa J. v M. proti ministerstvu veřejných prací o úpravu Vltavy v trati Š.—V.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: O projektu ředitelství pro stavbu vodních cest v Praze na úpravu řeky Vltavy v trati Š.—V. se stavbou zdýmadla ve V. zahájila zsp v Praze výnosem z 8. října 1924 řízení ediktální ve smyslu min. nař. z 23. dubna 1903 č. 90 ř. z. a nařídilo politickou pochůzku. Podle seznamu potřebných pozemků a práv v kat. obci D., jehož použito bylo při politické pochůzce ve dnech 3. až 15. listopadu 1924 a jenž také k veř. nahlédnutí byl vyložen, jest ku provedení projektu zapotřebí též dvou pozemků, patřících Karlu a Josefě J. v M. Při zmíněné politické pochůzce v kat. obci D. konstatovala komise, že všech pozemků ve vyvlastňovacích pomůckách obsažených jest k provedení projektu nezbytně zapotřebí.

Dnešní st-l Karel J. v M. učinil při řízení tímto prohlášení, podle něhož žádá za zatopený majetek plnou náhradu, jejíž specifikaci si vyhradil. K tomu prohlásili zástupcové ředitelství pro stavbu vodních cest v Praze, že požadavek Karla J. v M. bude předmětem jednání výkupního v rámci platných předpisů.

Při zmíněném řízení, resp. při politické pochůzce v kat. obci T. prohlásil dále Arnošt D. za Marii D., tehdejší majitelku mlýna »Holubov« v T., právní předchůdkyni dnešního st-le Františka J., že žádá, aby učiněno bylo takové technicky dokonalé opatření, aby majitelka mlýna ve své živnosti mlynářské nijak nebyla ztěžována a kdyby to nebylo možné, aby celý mlýn byl vykoupen. Dále prohlásil, že přirozeně si vyhrazuje náhradu veškeré škody, »která by projektem byla na jejím majetku poškozena« recte způsobena.

Opírajíc se o výsledek politických pochůzek vyvlastňovacího a konkurenčního řízení, konaných ze dne 3.—15. listopadu 1924, resp. (ohledně změny projektu) dne 10. září 1930 rozhodlo min. prací, prohlašujíc se za příslušna v této věci podle zák. č. 333/19 Sb., zák. č. 66/1901 ř. z. a min. nař. č. 90/1903 ř. z., ve shodě se zúčastněnými ministerstvy a po vyslechnutí zem. výboru země České výnosem z 18. března 1931 v ten způsob, že předložený projekt byl schválen, dále bylo vysloveno, že ku provádění projektu jest nezbytně zapotřebí nejen všech pozemků a práv, uvedených ve vyvlastňovacích pomůckách, které byly při řízeních v r. 1924 a 1930 vyloženy a předloženy, nýbrž i některých dalších parcel, které při dnešních stížnostech nepřicházejí v úvahu, a že jest proto nutno tyto objekty a práva vyvlastniti. Pokud se týče přednesených námitek a přání, vyslovilo min. prací, že vzhledem k celé řadě požadavků a přání přednesených zájemníky, jež jsou shodného obsahu, vydává se předem všeobecné rozhodnutí, podle něhož se stavebním povolením vyslovuje, že jest k provedení schváleného projektu přípustno a nutno vyvlastniti určité majetkové objekty; zjištění předmětů a objektů vyvlast-

nění přísluší zem. úřadu, ustanovení náhrady za vyvlastněné majetkové objekty přísluší soudu. (Citován § 13 odst. 1 až 4 zák. č. 66/1901 ř. z. a §§ 17, 22 a 23 zák. č. 30/1878 ř. z.)

Při intimaci tohoto rozhodnutí vydal zem. úřad v Praze současně vyvlastňovací výměr z 18. března 1931, jímž na základě výsledku vyvlastňovacího řízení provedeného při politických pochůzkách, ve stav. povolení přesnými daty uvedených, a podle § 13 zák. č. 66 ř. z. z r. 1901 a min. nař. č. 90 ř. z. z r. 1903 a konečně podle obdoby zák. z 18. února 1878 č. 30 ř. z. bylo vysloveno, že dále uvedení majitelé pozemků a objektů se uznávají povinnými postoupiti státnímu podniku vodocestnému ku provádění zmíněné již úpravy řeky Vltavy do vlastnictví od svých pozemků, po případě objektů ty části, které v tomto výměru jsou blíže označeny a sice ve výměře při nich udané, po případě že jsou povinni trpěti služebnost tam vyznačenou. Pod položkou 156 a 157 jsou mezi majiteli vyvlastňovaných pozemků v kat. obci D. uvedeni Karel a Josefa J. v M. s následujícími parcelami — — — Pokud jde o mlýn v obci T., neobsahuje ani stav. povolení, ani zmíněný již vyvlastňovací výměr o něm žádných ustanovení.

Dalším výměrem min. prací ze 13. ledna 1932 vydaným rovněž ve shodě se zúčastněnými ministerstvy a po slyšení zem. výboru země České, doplněno bylo rozhodnutí z 18. března 1931 takto: Ku provedení projektu úpravy Vltavy ve trati Š.—V. ř. km. 161.5 až 175.5 jest nezbytně zapotřebí ještě též pozemkové parcely č. parc. ... s mlýnem v T. proto, že bez nepříznivého zásahu do provozování tohoto mlýna nelze projekt provést, a proto jest přípustno a nutno uvedenou nemovitost vyvlastniti, nedojde-li mezi dosavadním jejím vlastníkem a stavebníkem k dobrovolné dohodě o převodu vlastnického práva. Dále se v rozhodnutí tomto praví, že Marie D., majitelka mlýna »Holubov« v T. požaduje, aby učiněno bylo technicky dokonalé opatření, aby ve své živnosti mlynářské nijak nebyla poškozována, a kdyby to nebylo možné, aby celý mlýn byl vykoupen, že však prvé alternativě nelze vyhověti, poněvadž náklad na technická opatření, která by měla zameziti nepříznivý zásah projektu do mlýna, byl by příliš veliký, takže výkup projektem zasaženého mlýna se jeví hospodárnější, kdežto druhé alternativě se vyhovuje potud, že se stavebníku ukládá, aby se pokusil o dobrovolnou dohodu s účastníci o převodu vlastnického práva k pozemkové parcele č. parc. ... s mlýnem v T. Nedoje-li k dohodě ve příčině dobrovolného výkupu, bude nutno provést řízení vyvlastňovací, protože bez zásahu do uvedeného mlýna se projekt provést nedá. Konečně vzalo žal. min. na vědomost prohlášení Marie D., že si vyhrazuje náhradu veškeré škody, která by projektem byla na jejím majetku poškozena (správně způsobena).

O stížnostech uvážil nss:

Řízení o projektu úpravy řeky Vltavy v trati Š.—V., jež ukončeno bylo nař. rozhodnutími, provedeno bylo na základě zák. č. 66/1901 ř. z. a min. nař. č. 90/1903 ř. z. Předmětem řízení toho byl projekt kanalizační, pro jehož stavbu vydány jsou předpisy zvláštní normami právě uvedenými. Vzhledem k obsahu stížností musil si nss v prvé řadě vyřešiti otázku, které úřady jsou povolány k tomu, aby rozhodovaly o otázkách, k nimž projekty toho druhu zavdávají podnět. V té příčině stanoví především předpis § 13 cit. zák. z r. 1901, že pro stavby v § 1 uvedené

(mezi ně spadá i projektovaná úprava řeky Vltavy v uvedené trati) se přiznává vyvlastňovací právo, při čemž pro provedení expropriace jest analogicky použití předpisů zák. z 18. února 1878 č. 30 ř. z.; dále stanoví cit. § 13 zák. č. 66/1901 ř. z., že všechny záležitosti, které se vztahují na zjištění a provedení projektu jakož i všechna rozhodnutí k tomu se vztahující spadají do působnosti min. obch., resp. nyní vzhledem k zák. č. 333/19 do působnosti min. prací, které se má dohodnouti se zúčastněnými min. Tím je sice dána norma, kterou rozhodování o zjištění a provedení projektu se přikazuje všeobecně ministerstvu, ježto však táž norma pro provedení expropriace recipuje per analogiam předpisy zák. z 18. února 1878 č. 30 ř. z., dlužno přihlídnouti i ke kompetenčním předpisům tohoto zák. č. 30/1878 ř. z. Tento zákon stanoví v § 17, že předmět a objem vyvlastnění má zjistiti zemská vláda, nyní zem. úřad, kdežto předpis §§ 22 a násl. cit. zák. stanoví, že vyšetření peněžité náhrady za vyvlastněné objekty přísluší řádným soudům. Je tedy řízení podle cit. zákonů rozděleno ve tři stadia, z nichž v prvním, t. j. o zjištění a provedení projektu, jakož i o všech otázkách s tím souvisejících rozhoduje min. prací v dohodě se zúčastněnými min., kdežto ve druhém, t. j. o předmětu a objemu vyvlastnění, rozhoduje zem. úřad, a konečně ve třetím, t. j. o náhradě za vyvlastněné předměty, resp. za vyvlastněná práva rozhodují řádné soudy. S tím úplně v soulase jest předpis § 13 min. nař. z 23. dubna 1903 č. 90 ř. z., jenž rovněž rozhodnutí o tom, jak návrh proveden býti má, přikazuje do působnosti min. obch. v dohodě se zúčastněnými min., kdežto k vydání vyvlastňovacího nálezu povolává příslušný úřad zemský.

V daném případě jde formálně o rozhodnutí patřící do stadia prvního, totiž o rozhodnutí min. prací, týkající se zjištění a provedení projektu a řešení otázek s tím souvisejících. Při zkoumání zákonnosti těchto rozhodnutí dlužno především přihlídnouti k tomu, zda žal. úřad si neosobil rozhodování o otázkách, které patří již do stadia druhého, jež se týká zjištění předmětu a rozsahu vyvlastnění. V tomto směru třeba vytknouti, že »zjištěním projektu« rozuměti sluší v první řadě výrok o tom, jak projekt po stránce technické má býti upraven, zda je proveditelný, jakých cizích práv se takto upravený projekt dotýká a jaký má býti zásah projektu do těchto cizích práv s hlediska technického, má-li projekt býti účelně proveden. Bude tedy min. prací v dohodě se zúčastněnými min. rozhodovati i o tom, zda a pokud projekt v cizí práva má zasáhnouti, resp. jakých opatření a jaké úpravy projektu je zapotřebí, aby zásah do práv účastníků byl vyloučen nebo na míru co nejmenší omezen. I takováto opatření jsou ještě součástí »zjištění projektu«, a spadají ještě do stadia prvního a tedy do kompetence min. prací.

Rozhodnutím o tom, že projekt má rušivě zasáhnouti v určitá cizí práva, jest arci již současně rozhodnuto i o potřebě vyvlastnění, avšak i konstatování této potřeby jest součástí zjištění projektu a tudíž podle všeobecného předpisu kompetenčního, daného v § 13 zák. č. 66 z r. 1901 je i ke konstatování této potřeby povoláno min. prací v dohodě se zúčastněnými min. Pak ovšem kompetence vyhrazená v § 17 zák. z r. 1878 úřadu zemskému nemůže se již vztahovati na otázky ministerstvem rozhodnuté a má tedy kompetenční předpis § 17 cit. zák. vyhražující zem. úřadu rozhodování o předmětu a rozsahu vyvlastnění, jen ten smysl,

že zem. úřad má rozhodovati jen otázky další s vyvlastněním související, ale ministerstvem nerozhodnuté, tedy zejména zdali k uskutečnění projektu je potřebí, aby projektantu bylo postoupeno vlastnictví předmětů těch, či zda zamýšleného cíle může býti dosaženo jen zřízením pouhé služebnosti a pod.

Posuzuje nař. rozhodnutí s hlediska těchto všeobecných úvah dospěl nss k těmto závěrům: — — — —

Č. 10.551.

Samospráva obecní: I. * I verifikaci protokolu o schůzi obecního zastupitelstva může státní úřad dohlédací na základě § 102 čes. ob. zř. prohlásiti za neplatnou, zjistí-li, že je v rozporu se skutečným usnesením obecního zastupitelstva. — II. * Podle § 103 čes. ob. zř. může politický úřad zakročit i proti opatření starosty obce. Je to zákrok dozorčí, k němuž není třeba stížnosti osoby legitimované.

(Nález ze dne 18. května 1933 č. 19.036/32.)

V ě c: Obec D. proti zemskému úřadu v Praze o výkon státní moci dozorčí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Obecní zastupitelstvo v D. schválilo ve schůzi dne 21. července 1928 protokol o schůzi téhož zastupitelstva z 24. června 1928, podle něhož bylo usneseno, aby v nové obecní budově byly přiděleny byty 12 osobám, mezi nimiž byl uveden na prvním místě Alois K. Pro případ, že by se uvolnil byt v domě č. p. . . . pro A. K., měl byt v obecním domě obdržeti místo něho Jan C. Ježto se tento předpoklad nesplnil, přidělil starosta obce D. byt Aloisu K.

Okresní úřad v Chomutově výměrem z 27. listopadu 1929 prohlásil verifikaci protokolu o zasedání obecního zastupitelstva v D. z 24. června 1928 za neplatnou, podle § 103 čes. ob. zřiz. zrušil opatření starostovo, kterým byl byt přidělen Aloisu K., a nařídil, aby byl protokol o schůzi obecního zastupitelstva z 24. června 1928 opraven ve smyslu původního usnesení, t. j., že se obecní zastupitelstvo usneslo, aby byt v novostavbě obecního domu přidělen byl Janu C. Současně vybídl starostu, aby Janu C. přidělil ihned ve smyslu správného usnesení obecního zastupitelstva byt v obecním domě.

Nař. výměrem nevyhověl zemský úřad v Praze odvolání obce D. z tohoto opatření. Kvalifikuje výrok, jímž okresní úřad prohlásil verifikaci zápisu usnesením obecního zastupitelstva neplatnou, za opatření podle § 102 ob. zř., a zrušení opatření starostova co do přidělu bytu za opatření podle § 103 ob. zřiz.; podrobně v důvodech uvedl, z čeho dospěl k závěru, že zápis, jak byl ve schůzi obecního zastupitelstva dne 21. července 1928 přečten, je v rozporu se skutečným stavem, a vyslovil, že obecní zastupitelstvo nemělo proto zápis ten schvalovati, i že okresní úřad byl podle § 56 odst. 2 a § 103 ob. zřiz. oprávněn opatření starostovo, ježto neodpovídalo obsahu tohoto usnesení, zrušiti. Námitku, že měl o věci rozhodovati okresní výbor, zamítl z důvodu, že podle § 99 zák. č. 125/27 přešla na nově zřízené okresní výbory jen ta